

„Mester, Te vagy?!”

A múlt évben történt, hogy a templomba járó, fő énekes, előimádkozó, rendszeresen áldozó ismerős néninek tragikus hirtelenséggel meghalt a fia. Meglátogattam, hogy együtt legyek vele gyászában, és vigasztalva őt, az örök életéről kezdtem beszélni. Leállított, és azt kérdezte: „Te hiszel az örök életben? Onnan nem jött vissza senki!” Nehéz volt folytatni a beszélgetést!...

Ma Mária Magdolnáról elmélkedjünk!

Visszament a sírhoz, és sírt, mert „elvitték az én Uramat”. Sírni és gyászolni ment, pedig örvendezni kellett volna azon, amit látott. Mi akadályozhatta abban, hogy örülni tudjon? Gyászolni ment azt, akit nagyon szeretett, és még egyszer látni elveszített Mesterét.

Hitének első akadályai az emlékei voltak. Merengeni a múlton... Nem jutott eszébe, amit Jézus többször is szólt a szenvedéséről, a haláláról és a feltámadásáról. Arra tudott emlékezni, amit látott.

– Vallásos emlékeink nem tartanak meg sem az élet örömteli, sem gyászos pillanataiban. A személytelen vallási gyakorlatok mit sem érnek!!! Talán Karácsony és Húsvét felhoz régi emléket. De az emlékek nem tartanak meg a hitünkben – és végképp nem lesz belőlük *húsvéti hit!*

Magdolna hitének akadályai lehetett a szívében felgyülemlött és kimondott kérdés. „Elvitték. Hová tették?” Érthető a kérdés, hiszen szerette, vele volt, sokszor hallgatta a Mestert. Elveszítette látását, nem a fizikait, a lelkét. Nem veszi észre, hogy valami szokatlan, valami rendkívüli történik.

Üres a sír. Akár angyal is szólhat hozzá, csak szomorúságát látja, mást nem.

– Némelyekhez szólhat az Isten bármilyen módon, semmit meg nem hallanak, semmit meg nem látnak. Többen nem is akarják észrevenni, mert akkor változni, változtatni kellene. Maradnak a saját kérdéseik: Ha van egyáltalán Isten, miért van a szenvedés, mi lesz a halálunk után, miért van ez... az...? Stb.

A harmadik akadály az lehetett, amit eszébe tudott. Jézus halott, a saját szemével látta a keresztre feszítést. Mindent! Azt is, amikor a katona átszúrta. Így minden reménye szertefoszlott.

– Lehet a hit akadályai az ismeret? Vannak, akik mindent tudnak Jézusról. Szó szerint idéznek tőle. Tisztában vannak a keresztyén tanítással, csak a gyakorlatban nem ismerik az élő Krisztust. Sok mindent tudnak, de talán semmit sem hisznek. Ismereteiktől nem lesznek jobbak a döntéseink, tetteik. Aki megbeszéli dolgait Istennel, aki beszélget Vele, kérdéseket tesz föl, az egyszer csak meglátja (megtalálja!), hogy Jézus valóban él. Sokan megállnak az ismeretnél, és a szívük mélyén sejtik: „Lehet, hogy mégis igaz!” De ha minden marad változatlan az életükben, akkor marad a hit nélküli vallásosság.

Húsvét után nem lehet úgy folytatni mint előtte volt. Nem lehet az élet és halál kérdéseiről úgy gondolkodni, mint húsvét, a feltámadás előtt! *Mária Magdolna nem a feltámadás titkát értette meg, hanem a feltámadt Krisztussal találkozott. Megszólította a Mester! Személyes bizonyossága lett.*

Jézus azt szeretné, ha meghallanánk, hogy nevünkön szólít. Hogy bizonyosságra jussunk. Túllépünk az okoskodáson, és átéljük a találkozást az élő Úrral, legyen húsvéti hitünk!

Csak így lehetünk az örömhír hirdetői!

Horváth Józsi, Tata-Táska